

λία του είναι συνέχεια βωδής ρεθερέντσας, και μίαν παράγραφον ἐν ἣ μετ' ἀγγλικῆς ὄντως σκαιοτήτος ὁ λόρδος Σαλισβουρύ ἐπέμενε λέγων ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις οὐδέποτε ὑποσχέθη εἰς τὴν ἐλληνικὴν κυβέρνησιν ἐδαφικὴν παραχώρησιν. Καὶ ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν ἐφοβεῖτο μήπως ἡ Ἑλλάς καταστρέψῃ τὴν Τουρκίαν, ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον, μήπως **ἡ Τουρκία καταστρέψῃ τὴν Ἑλλάδα.**

Πρέπει νὰ εὐρεθῇ δηλαδὴ ὁ κ. Τρικούπης εἰς πολὺ μεσολογίτικαις στιγμαῖς ἀπέναντι τοῦ κ. Δεληγιάννη, διὰ νὰ φανῇ τίσον ἐπιεικὲς καὶ νὰ τοῦ ἀποκόψῃ τοιοῦτο δεινὸν κατηγορητήριον, ὅπερ τὸν πρῶτον ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸν μας ἀπεδείκνυε πλῆθον ψεύστην καὶ ἀπὸ τὸν κ. Δεληγιάννην, τοσάκις ἐπαναλαβόντα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὅτι ἀν' ἀνεκάλυψε τὸν σιρατὸν ἀπὸ τὸ Δαμοκλὸν, καὶ τὸν Ἀξελὸν ἀπὸ τὴν Μακρυνίτσαν, τοῦτο ἐπραξεν ἐπὶ ῥητῇ ὑποσχέσει τῆς Ἀγγλίας ὅτι θὰ μᾶς γίνουιν προσαρτήσεις!

Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ ὁ χαρίεις Γαρτύριος;

Εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εἶναι δὲν τοῦ ἔμεινε ἄλλο μέσον εὐχαριστήσεως, πλὴν τῆς αὐτοχειρίας.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ.

Μία ἀπὸ τὰς Ἑλένας, τὰς ὁποίας μὲ σεβδᾶν πάντοτε ἔφαλαν ὅλοι οἱ συντάκται τοῦ «Μη Χάνεσαι», πεζογράφοι καὶ ποιηταί, εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸν ἰδικόν της.

Ἡ Γαλάτεια Καστόρχη ἡρᾶσθωνίσθη τὸν Πυγμαλῖωνα Βάμβαν.

Ὁ ἐλεύθερος οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς ἡλαττώθη κατὰ ἐν ἄστρον. Ἀλλὰ τὸ δοῦλον στερέωμα εὗρε τὴν Βασίλισσάν του.

Καὶ ἔπειτα σοῦ ψάλλουν ὕμνους εἰς τὴν ἐλευθερίαν!

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Μὲ τὸ τουφέκι μου 'ς τὸν ὦμο,

Μὲ τὸ μαχαῖρι 'ς τὸ πλευρὸν,

Ἐπῆρα τῶν βουνῶν τὸν δρόμον

Κυνῆγι τίποτε ναυρῶ.

Τρυγόνια δυὸ πετοῦν παρέχει

Σὲ πεύκου κάθονται κλαρὶ,

Φιλιοῦνται . . . Γέρνω τὸ τουφέκι,

Ἡ τ σ ἄ ν τ α μου θὰ τὰ χαρῇ.

Μὰ ξάφνω μὲ τὸν λογισμό μου

Εἰς τὴν ἀγάπη μου γυρνῶ,

Ἐτσι 'φιλιούμαστον, Μαργιῶ μου,

Κ' ἐμεῖς . . . : δακρύζω καὶ περνῶ.

Ἀράχνη.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Νέος διδάκτωρ ἐξέφραζε τὴν μακαριότητά του διότι ἀπὸ πηλλάγη ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐξετάσεων.

Ἡ Κυρία τοῦ λέγει :

— Τώρα δὲν σοῦ μένει παρὰ μιὰ καλὴ νύφη.

Ὁ διδάκτωρ ἀπαντᾷ :

— Χρειάζονται καὶ γι' αὐτὸ ἐξετάσεις ;

Ὁ σύζυγος Π. κατήντησε τὸ ὠραῖόν του ἡμισυ, ἄλλοτε εὐτραφὲς καὶ παχουλὸν, πετσί καὶ κόκκαλον.

Εἰς τὰ παράπονα δὲ τῆς λογίας πανθεράς του ἀπήντα διὰ τοῦ ῥητοῦ τοῦ Οὐγῶ :

— *Aimer un être, c'est le rendre transparent.*

Ἀγγλῆ τις ἔλεγεν εἰς φίλην τῆς ἐλληνίδα :

Διατί ὅταν γίνεταί γάμος εὐχέσθε : Καὶ σ' τὰ δικά σας ; Καὶ ὄχι : Καὶ σ' τὸν δικόν σας ;

Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι καὶ σ' τὰ δικά σας ὑπεννοεῖται : Κέρατα.

Ἡ ἔντασις τῆς ζηλοτυπίας.

Τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι διακρίνει εἰς τὸν λαίμῳ φίλου του τὰ ψυλοδαγκάματα τῶν ψύλων τῆς συζυγικῆς του κλίνης.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς ἔλεγεν ὁ Γ. εἰς φίλον του ὁμοιάζει ζῶον. Ἄν θέλῃς, ὅρισε σὺ τὸ εἶδος.

Ὁ φίλος : Συνήθως οἱ ἐφευρεταὶ δίδουν τὸ ὄνομά των.

Εἰς τὸ Ἀρσάκειον ἐξετάζονται δασκάλαι. Μίαν ἐξ αὐτῶν ἡρώτων τίς ἦτο ὁ Ἀλκιβιάδης.

— Ξεύρω κ' ἐγὼ ποῖα ἦτανε ; Ἡ μαμά μου μὲ εἶπε νὰ μὴν ἀνακατώνουμαι σὲ ξέναις ἐννοιαῖς.

Ἐπάλληλός τις ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξαίρωνται ἐκ τῆς ἐπιστρατείας καὶ οἱ χρήσιμοι ὑπάλληλοι.

— Ἡ ἐξαίρεσις αὐτὴ, τοῦ ἀπήντησεν ἄλλος, εἶναι ἡ ὀλιγώτερον ἐπιβλαβής, διότι ἐλπίζω νὰ μὴ εὐρεθῇ καμμία περίπτωσις ἐφαρμογῆς.

Φαλακρὸς ἐβασάνιζε ὀκταετὲς παιδίον μὲ τὰς ἀτελευτήτους συμβουλὰς του. Τὸ παιδίον ἀνυπομονῆσαν τοῦ λέγει μὲ θυμὸν :

— Κάμ' αὐτὸ, κάμ' ἐκεῖνο, κάμε τ' ἄλλο, κάμε καὶ σὺ αὐτό.

Καὶ ἔδειξε μὲ τὰ δάκτυλα τὰ μαλλιά του.

Εἰς ἀναγινώσκων εἰς ἄλλον σελίδας μυθιστορήματος ὅταν ἔφθασεν εἰς τὰς ἐξῆς γραμμάς :

— Ἡ Λοδοῖσκα εἶχε καρδίαν χρυσῇν, κόμην ἑργυρᾶν, θέλησιν σιδηρᾶν, χαρακτῆρα χαλκοῦν καὶ ὀφθαλμοὺς σαπφειρίνους.

— Σαπριση ! ἀνεφώνησεν ὁ ἄλλος, δανδῆς βοημὸς, μία τέτοια ἐρωμένη θάτρεχα ἀμέσως σ' τοῦ Διαγγελη νὰ τὴν βάλῃ ἐνέχυρο.